

Arrest

nr. 343 310 van 24 maart 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DEVEUX
Louizalaan 251/4
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kind X, en X, als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kind, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 november 2025 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 8 oktober 2025 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van tweede verzoekende partij en haar advocaat C. DEVEUX, die tevens eerste verzoekende partij en haar minderjarige kind vertegenwoordigt, en van attaché I. LASSOUED, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 augustus 2024 dienen de verzoekende partijen een visumaanvraag in om respectievelijk hun vermoedelijke echtgenoot en vader te vervoegen in België.

Hun aanvraag werd op 20 maart 2025 geweigerd door de verwerende partij.

De verzoekende partijen dienden tegen deze beslissing een beroep tot schorsing en nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 332 503 van 9 september 2025 vernietigde de Raad voormelde beslissing. De Raad oordeelde onder meer als volgt:

“Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij de visumaanvraag van de verzoekende partijen heeft afgewezen enkel en alleen omdat de authenticiteit van de voorgelegde huwelijksakte niet gevrijwaard is. De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissingen immers als volgt:

“Gelet op het bovenstaande is de authenticiteit van de voorgelegde huwelijksakte niet gevrijwaard, en kan het document ook niet erkend worden en België, waardoor de visumaanvraag wordt verworpen”

Uit het interview van de referentiepersoon met de asielinstanties in het kader van zijn aanvraag om internationale bescherming, dat zich ook in het administratief dossier bevindt, blijkt dat hij verklaarde dat hij op 15 januari 2021 religieus gehuwd is, dat hij de naam en leeftijd van zijn echtgenote opgaf en ook de naam van haar ouders. De referentiepersoon gaf tijdens dit interview verder de naam van de in casu tweede verzoekende partij op als zijn kind, dat op dat moment ongeveer 1 jaar oud was. Al deze gegevens blijken dus uit het administratief dossier. Uit de bestreden beslissingen blijkt niet dat de verwerende partij er op enige manier rekening mee gehouden heeft bij het nemen van de bestreden beslissingen, en dit in strijd met het bepaalde in artikel 12bis, §§5 en 6 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat “Wanneer (...) de familieleden (...) van een als vluchteling erkende vreemdeling (...), met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd”. Uit voorgaande blijkt bovendien duidelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissingen uitsluitend heeft gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, wat in strijd is met artikel 11, §1, tweede alinea van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen voeren ook terecht aan dat uit de bestreden beslissingen niet blijkt dat de verwerende partij in casu rekening heeft gehouden met andere geldige bewijzen (in casu de verklaringen van de referentiepersoon tijdens zijn asielprocedure), die met betrekking tot de bloed- en aanverwantschapsband in dit verband werden voorgelegd. (...)

Op 8 oktober 2025 neemt de verwerende partij een nieuwe beslissing tot weigering van een visum ten aanzien van de verzoekende partijen.

De eerste bestreden beslissing werd genomen ten aanzien van de eerste verzoekende partij, en is als volgt gemotiveerd:

“De betrokkenen kunnen geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10, §1, al. 1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Overwegende dat op 22/08/2024 een aanvraag werd ingediend voor L. (...)2000 en L., T. (...)2022, van Afghaanse nationaliteit, teneinde respectievelijk haar vermoedelijke echtgenoot en zijn vermoedelijke vader L. I. (...)1997, van Afghaanse nationaliteit, in België te vervoegen.

Overwegende dat ter staving van de huwelijksband een niet-gelegaliseerde verklaring op eer werd voorgelegd, afgeleverd op 23/10/2023 voor een huwelijk dat werd voltrokken op 15/01/2021.

Overwegende dat krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: WIPR) een buitenlandse akte, om erkend te worden, moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld nodig zijn voor haar echtheid, en moet haar rechtsgeldigheid worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht.

Overwegende dat de voorgelegde huwelijksakte slechts een verklaring op eer door derden betreft, en geen conforme huwelijksakte is. Er wordt niet aangetoond dat dit huwelijkscertificaat ook geregistreerd werd bij de Afghaanse autoriteiten.

Bovendien staat er als geboortedatum van de bruidegom L. I. "(...)/1996" vermeld. Het is dus niet aangetoond of de persoon vermeld op deze affidavit een en zelfde persoon is als de gezinshereniger namelijk L. I., geboren op (...)1997.

Gelet op het bovenstaande is de authenticiteit van de voorgelegde huwelijksakte niet gevrijwaard, en kan het document ook niet erkend worden in België, waardoor de visumaanvraag wordt verworpen.

In de veronderstelling echter dat een DNA-test ten aanzien van hun kind aantoont dat het om een gemeenschappelijk kind gaat van de gezinshereniger (mijnheer) en de aanvrager (mevrouw), dan kunnen de resultaten van deze DNA-test weerhouden worden voor een nieuwe beslissing.”

De tweede bestreden beslissing werd genomen ten aanzien van de tweede verzoekende partij, en ze is als volgt gemotiveerd:

“De betrokkenen kunnen geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10, §1, al. 1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Overwegende dat op 22/08/2024 een aanvraag werd ingediend voor L. L. °(...)2000 en L., T. °(...)2022, van Afghaanse nationaliteit, teneinde respectievelijk haar vermoedelijke echtgenoot en zijn vermoedelijke vader L. I. °(...)1997, van Afghaanse nationaliteit, in België te vervoegen.

Overwegende dat ter staving van de huwelijksband een niet-gelegaliseerde verklaring op eer werd voorgelegd, afgeleverd op 23/10/2023 voor een huwelijk dat werd voltrokken op 15/01/2021.

Overwegende dat krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: WIPR) een buitenlandse akte, om erkend te worden, moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld nodig zijn voor haar echtheid, en moet haar rechtsgeldigheid worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht.

Overwegende dat de voorgelegde huwelijksakte slechts een verklaring op eer door derden betreft, en geen conforme huwelijksakte is. Er wordt niet aangetoond dat dit huwelijkscertificaat ook geregistreerd werd bij de Afghaanse autoriteiten.

Bovendien staat er als geboortedatum van de bruidegom L. I. "(...)/1996" vermeld. Het is dus niet aangetoond of de persoon vermeld op deze affidavit een en zelfde persoon is als de gezinshereniger namelijk L. I., geboren op (...)1997.

Gelet op het bovenstaande is de authenticiteit van de voorgelegde huwelijksakte niet gevrijwaard, en kan het document ook niet erkend worden in België, waardoor de visumaanvraag wordt verworpen.

In de veronderstelling echter dat een DNA-test ten aanzien van hun kind aantoont dat het om een gemeenschappelijk kind gaat van de gezinshereniger (mijnheer) en de aanvrager (mevrouw), dan kunnen de resultaten van deze DNA-test weerhouden worden voor een nieuwe beslissing.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 10, § 1, eerste alinea, 4° van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 11, § 1, tweede alinea en 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, en van het gezag van gewijsde.

De verzoekende partijen lichten hun enig middel als volgt toe:

“Moyen unique pris de la violation :

- *Des articles 10, § 1er, alinéa 1, 4° ; 11, § 1er, alinéa 2 et 12bis, §§ 5 et 6 de la loi du 15.12.1980 ;*
- *De l'article 62 de la loi du 15.12.1980 ;*
- *Des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs*
- *Du principe général de droit de l'obligation de motivation matérielle des actes administratifs, en vertu duquel tout acte administratif doit être fondé sur des motifs exacts en fait, pertinents et admissibles en droit ;*
- *Des principes de bonne administration et, parmi ceux-ci, des devoirs de prudence et de minutie et de soin ;*
- *Du principe de légitime confiance ;*
- *De l'autorité de chose jugée ;*

Première branche :

EN CE QUE

Les décisions contestées sont motivées à l'identique des précédentes, pourtant annulées par l'arrêt n° 332.503 de Votre Conseil, à l'exception de l'insertion d'une phrase qui mentionne que la partie défenderesse

se réserverait la possibilité de revoir sa décision en cas de production d'un test ADN attestant du lien de filiation biologique entre Monsieur et son fils.

La partie défenderesse motive du reste à nouveau les décisions de refus de visa contestées uniquement sur le fait que le document déposé pour prouver le lien matrimonial entre la première requérante et le regroupant ne répondrait pas aux exigences du Code de Droit International Privé.

ALORS QUE

La partie requérante a démontré remplir les conditions (allégées - puisque la demande a été introduite dans l'année de la reconnaissance du statut de réfugié – et consistant donc principalement à prouver l'existence d'un lien de famille avec le regroupant) de l'article 10, § 1er, alinéa 1, 4° de la loi du 15.12.1980 et devait dès lors être admise de plein droit au séjour.

Le lien de filiation entre le regroupant et son fils est sans influence aucune sur le lien d'alliance qui unit le regroupant à son épouse. La mention de la possibilité de réviser la décision litigieuse sous réserve d'un test ADN entre le père et le fils est donc dénuée de pertinence s'agissant d'examiner la demande de visa de Madame.

Aux termes des articles 11, § 1er, alinéa 2 et 12bis, §§ 5 et 6, de la loi du 15.12.1980, dans l'hypothèse où, comme en l'espèce, la demande concerne des membres de famille de réfugiés reconnus dont les liens de parentés ou d'alliance sont antérieurs à l'entrée du regroupant dans le Royaume, la partie défenderesse ne peut pas refuser un visa au seul motif que des documents officiels prouvant le lien familial manquent, cette dernière se devant de prendre en considération d'autres preuves valables.

Il n'apparaît pas que cela ait été le cas en l'espèce. Pourtant, la partie requérante se trouve bien dans la situation visée au §§ 5 et 6 de l'article 12bis de la loi précitée du 15 décembre 1980.

Comme le confirment les informations contenues au dossier administratif, la première requérante s'est mariée en 2021, soit antérieurement à sa demande de visa et à l'arrivée de son époux en Belgique le 30 janvier 2023. Leur enfant est également né avant cette date.

Des preuves de leurs liens de parenté figurent au dossier telle que les déclarations de l'époux à la partie défenderesse dans le cadre de sa demande de protection internationale (dans laquelle ce dernier déclare être marié religieusement avec la première requérante et retenir un enfant de cette union).

Ces éléments de preuves ont été soulignés par Votre Conseil dans son arrêt annulant les précédentes décisions de refus de visa.

Les secondes décisions de refus (qui sont les décisions contestées) sont motivées à l'identique à l'exception de l'insertion d'une phrase qui mentionne que la partie défenderesse se réserverait la possibilité de revoir sa décision en cas de production d'un test ADN attestant du lien de filiation biologique entre Monsieur et son fils.

Dès lors, en prenant la décision attaquée, la partie défenderesse a violé l'autorité de chose jugée de cet arrêt, a tenu des propos inexacts et n'a pas respecté son obligation de prendre en compte tous les éléments du dossier ainsi que son obligation de motivation matérielle.

A cet égard, il apparaît que la partie défenderesse n'a pas pris en considération les autres éléments contenus au dossier et n'a même pas motivé les raisons pour lesquelles elle ne les prenait pas en considération afin de pallier à l'absence de documents officiels conformes à l'article 30 de la loi du 16 juillet 2004 portant le Code de droit international privé ou aux Conventions internationales en la matière, alors que de tels documents peuvent être produits et pris en compte si l'on s'en réfère aux termes de l'article 12bis, §§ 5 et 6, de la loi précitée du 15 décembre 1980.

De même, il n'apparaît pas davantage que la partie défenderesse ait procédé à des entretiens avec la requérante, ni ait procédé à une enquête ou à une analyse complémentaire, ainsi que cela est pourtant permis par l'article 12bis, § 6, de la loi précitée du 15 décembre 1980.

La décision contestée ne précise même pas les conséquences qu'elle attache à la nonreconnaissance de l'acte de mariage déposé.

La partie requérante s'était pourtant manifestée sans tarder à la suite de l'annulation des précédentes décisions de refus de visa, en indiquant être disponible pour tout complément d'informations (pièce 6).

La partie requérante n'avait par ailleurs pas manqué de compléter sa demande par la production d'un extrait de casier judiciaire sollicité par la partie adverse en date du 9 octobre 2025 (pièces 8 et 9).

Dès lors, force est de constater que la motivation adoptée par la partie défenderesse dans la décision attaquée ne permet pas à la requérante de comprendre les raisons pour lesquelles son visa lui est refusé.

En cette branche, le moyen est fondé.

Seconde branche :

EN CE QUE

La décision qui concerne l'enfant est, à l'exception d'une phrase mentionnant la possibilité de révision de cette décision en cas de production d'un test ADN, toujours motivée entièrement par référence à celle qui concerne sa maman et repose donc uniquement sur la prétendue non-conformité du document produit pour prouver le lien conjugal entre ses parents avec les règles du Code de Droit International Privé.

ALORS QUE

Cette seconde décision concerne la demande de visa introduite au nom de l'enfant pour rejoindre son père et la circonstance que la partie défenderesse refuse – à tort – la demande de visa introduite par la maman en raison de la non reconnaissance de l'acte de mariage entre elle et le regroupant n'est d'aucune pertinence s'agissant d'examiner les conditions du droit au regroupement familial dans le chef de cet enfant.

A aucun moment, la partie défenderesse ne démontre dans la motivation de ce second acte (qui se contente de renvoyer entièrement à la motivation erronée du premier) qu'elle aurait examiné l'existence du lien de filiation entre l'enfant et son père.

La seule modification apportée à la décision de refus, comparée à celle annulée par Votre Conseil par son arrêt du 9 septembre 2025, est l'insertion d'une phrase qui mentionne que la partie défenderesse se réserverait la possibilité de revoir sa décision en cas de production d'un test ADN attestant du lien de filiation biologique entre Monsieur et son fils.

Pourtant, le dossier administratif contient déjà de nombreux éléments probants : outre les déclarations du regroupant dans le cadre de sa demande de protection internationale, des documents officiels ont été déposés à l'appui de la demande de visa de l'enfant tel que son acte de naissance sur lequel le regroupant est bien identifié comme son père.

Dès lors, force est de constater que la motivation par référence adoptée par la partie défenderesse dans la seconde décision attaquée ne permet pas à la partie requérante de comprendre les raisons pour lesquelles la demande de visa introduite au nom de l'enfant mineur pour rejoindre son père est refusée.

En cette branche également, le moyen est fondé.

Troisième branche :

EN CE QUE

Les décisions contestées ont été prises le 9 octobre 2025, sans tenir compte de l'arrêt n'intervenu le 9 septembre 2025 ni des compléments d'informations transmis par la partie requérante.

ALORS QUE

La partie adverse a elle-même sollicité le 9 octobre 2025 des compléments d'informations et n'a pas attendu de les recevoir, prenant, le jour-même, les décisions litigieuses.

A propos du principe de légitime confiance, le Conseil d'État a précisé dans plusieurs arrêts les conditions de son application :

- Dans un arrêt n°237428 du 21 février 2017 :

« S'agissant d'un acte individuel, dans le cadre duquel l'administration dispose d'un pouvoir d'appréciation, la possibilité de réclamer la protection de la confiance légitime suppose une situation dans laquelle l'autorité a fourni au préalable à l'intéressé des assurances précises susceptibles de faire naître dans son chef des

espérances fondées. La violation du principe de légitime confiance suppose trois conditions, à savoir une erreur de l'administration, une attente légitimement suscitée à la suite de cette erreur et l'absence d'un motif grave permettant de revenir sur cette reconnaissance. »

- Dans un arrêt n°234572 du 28 avril 2016 :

« Le principe de légitime confiance signifie que l'administré doit pouvoir compter sur une ligne de conduite claire et bien définie de l'autorité ou, en principe, sur des promesses qui lui auraient été faites par l'autorité dans un cas concret. »

- Dans un arrêt n°230262 du 20 février 2015 :

« Le principe de légitime confiance peut être invoqué lorsque l'administration exerce son pouvoir d'appréciation en prenant une décision qui s'écarte sans motif apparent d'une ligne de conduite constante, à laquelle l'administré a pu légitimement se fier, ou de promesses ou assurances précises qui ont été données sans réserves, à propos d'un cas concret. Ce principe ne permet pas d'écarter l'application de dispositions légales et réglementaires. »

La partie adverse a fait naître dans le chef du requérant des « espérances fondées » puisqu'elle lui a demandé de produire des documents complémentaires en date du 9 octobre 2025 et que la partie requérante a produit ces documents le 17 octobre 2025.

La partie adverse a pourtant indiqué le 20 octobre 2025 avoir refusé le visa depuis le 9 octobre 2025, soit le jour-même de la demande de documents complémentaires qu'elle formulait auprès du requérant.

Votre Conseil a déjà jugé qu'en prenant une nouvelle décision dans un délai ne permettant pas à la partie requérante d'actualiser sa demande, la partie défenderesse violait son obligation de soin et de minutie (RVV, arrêt n° 191 225, 31 août 2017).

La partie adverse aurait dû laisser une opportunité réelle à la partie requérante de lui transmettre les informations complémentaires qu'elle sollicitait d'ailleurs elle-même (sans les attendre) le jour même de sa prise de décision.

La partie adverse viole le principe de légitime confiance et son obligation de soin et de minutie.

Le moyen est fondé en cette branche également. ”

2.2. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen neergelegd, en repliceert dan ook niet op het enig middel van de verzoekende partijen.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische

aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 11, §1, tweede alinea van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. (...)”

In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet dan wel van een vreemdeling die tot een verblijf in het Rijk is toegelaten overeenkomstig artikel 57/45, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie. (...)”

Artikel 12bis, §§5 en 6 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een vreemdeling die tot een verblijf in het Rijk is toegelaten overeenkomstig artikel 57/45 of van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen een visumaanvraag indienden in functie van een erkend vluchteling, van wie zij stellen dat het hun respectievelijke echtgenoot en vader is. De referentiepersoon werd op 27 december 2023 erkend als vluchteling, zo blijkt uit de stukken van het administratief dossier. De visumaanvraag werd bovendien ingediend binnen het jaar nadat de referentiepersoon werd erkend. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt verder ook dat de eerste verzoekende partij op 15 januari 2021 zou gehuwd zijn met de referentiepersoon. De verzoekende partijen maken dan ook aannemelijk dat de artikelen 11, §1, tweede alinea en 12bis, §§5 en 6 van de Vreemdelingenwet in casu van toepassing zijn. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen neergelegd en repliceert dan ook niet op deze argumenten van de verzoekende partijen.

Uit de eenvoudige lezing van voormelde artikelen 11, §1, tweede alinea en 12bis, §§5 en 6 van de Vreemdelingenwet blijkt inderdaad, zoals de verzoekende partijen terecht aanvoeren, dat de beslissingen niet uitsluitend mogen worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, en dat de verwerende partij ook rekening moet houden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband worden overgelegd, en bij gebrek daaraan de verwerende partij kan overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij de visumaanvraag van de verzoekende partijen heeft afgewezen enkel en alleen omdat de authenticiteit van de voorgelegde huwelijksakte niet gevrijwaard is. De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissingen immers als volgt:

“Gelet op het bovenstaande is de authenticiteit van de voorgelegde huwelijksakte niet gevrijwaard, en kan het document ook niet erkend worden in België, waardoor de visumaanvraag wordt verworpen.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen terecht opmerken dat de motieven van de bestreden beslissingen quasi identiek zijn als de motieven die werden opgenomen in de beslissingen van 20 maart 2025, die bij arrest nr. 332 503 van 9 september 2025 door de Raad werden vernietigd. De enige extra motivering die in casu werd toegevoegd betreft de volgende motieven:

“Er wordt niet aangetoond dat dit huwelijkscertificaat ook geregistreerd werd bij de Afghaanse autoriteiten.”, en “In de veronderstelling echter dat een DNA-test ten aanzien van hun kind aantoont dat het om een gemeenschappelijk kind gaat van de gezinshereniger (mijnheer) en de aanvrager (mevrouw), dan kunnen de resultaten van deze DNA-test weerhouden worden voor een nieuwe beslissing.”

De verzoekende partijen voeren in dit kader terecht aan dat de band tussen de gezinshereniger en zijn zoon van geen enkele invloed is op de band (in casu huwelijksband) tussen de gezinshereniger en de eerste verzoekende partij. Het eventueel positieve resultaat van een DNA-test tussen vader en zoon, heeft immers, zo stellen de verzoekende partijen terecht, niets van doen met de huwelijksband tussen de eerste verzoekende partij en de gezinshereniger.

Bovendien oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 332 503 van 9 september 2025 onder meer reeds als volgt:

“Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij de visumaanvraag van de verzoekende partijen heeft afgewezen enkel en alleen omdat de authenticiteit van de voorgelegde huwelijksakte niet gevrijwaard is. De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissingen immers als volgt:

“Gelet op het bovenstaande is de authenticiteit van de voorgelegde huwelijksakte niet gevrijwaard, en kan het document ook niet erkend worden in België, waardoor de visumaanvraag wordt verworpen”

Uit het interview van de referentiepersoon met de asielinstanties in het kader van zijn aanvraag om internationale bescherming, dat zich ook in het administratief dossier bevindt, blijkt dat hij verklaarde dat hij op 15 januari 2021 religieus gehuwd is, dat hij de naam en leeftijd van zijn echtgenote opgaf en ook de naam van haar ouders. De referentiepersoon gaf tijdens dit interview verder de naam van de in casu tweede verzoekende partij op als zijn kind, dat op dat moment ongeveer 1 jaar oud was. Al deze gegevens blijken dus uit het administratief dossier. Uit de bestreden beslissingen blijkt niet dat de verwerende partij er op enige manier rekening mee gehouden heeft bij het nemen van de bestreden beslissingen, en dit in strijd met het bepaalde in artikel 12bis, §§5 en 6 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat “Wanneer (...) de familieleden (...) van een als vluchteling erkende vreemdeling (...), met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd”. Uit voorgaande blijkt bovendien duidelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissingen uitsluitend heeft gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, wat in strijd is met artikel 11, §1, tweede alinea van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen voeren ook terecht aan dat uit de bestreden beslissingen niet blijkt dat de verwerende partij in casu rekening heeft gehouden met andere geldige bewijzen (in casu de verklaringen van de referentiepersoon tijdens zijn asielpcedure), die met betrekking tot de bloed- en aanverwantschapsband in dit verband werden voorgelegd. (...)

Dezelfde vaststelling als in voormeld arrest gaat in casu op. Het feit dat de verwerende partij in de in casu bestreden beslissingen de uiterst beperkte extra motivering toevoegt dat er volgens haar niet wordt aangetoond dat dit huwelijkscertificaat ook geregistreerd werd bij de Afghaanse autoriteiten, en dat in de veronderstelling echter dat een DNA-test ten aanzien van hun kind aantoont dat het om een gemeenschappelijk kind gaat van de gezinshereniger (mijnheer) en de aanvrager (mevrouw), de resultaten van deze DNA-test (dan kunnen) weerhouden worden voor een nieuwe beslissing, doet hieraan niets af.

De Raad herhaalt dat uit het interview van de referentiepersoon met de asielinstanties in het kader van zijn aanvraag om internationale bescherming, dat zich ook in het administratief dossier bevindt, vanzelfsprekend nog steeds blijkt (zoals de Raad ook al vaststelde in arrest nr. 332 503 van 9 september 2025) dat hij verklaarde dat hij op 15 januari 2021 religieus gehuwd is, dat hij de naam en leeftijd van zijn echtgenote opgaf en ook de naam van haar ouders. De referentiepersoon gaf tijdens dit interview verder de naam van de in casu tweede verzoekende partij op als zijn kind, dat op dat moment ongeveer 1 jaar oud was. Al deze

gegevens blijken dus uit het administratief dossier. Uit de bestreden beslissingen blijkt niet dat de verwerende partij er op enige manier rekening mee gehouden heeft bij het nemen van de bestreden beslissingen, en dit in strijd met het bepaalde in artikel 12bis, §§5 en 6 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat *“Wanneer (...) de familieleden (...) van een als vluchteling erkende vreemdeling (...), met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd”*. Uit voorgaande blijkt bovendien duidelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissingen uitsluitend heeft gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, wat in strijd is met artikel 11, §1, tweede alinea van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen voeren ook, opnieuw, terecht aan dat uit de bestreden beslissingen niet blijkt dat de verwerende partij in casu rekening heeft gehouden met andere geldige bewijzen (in casu de verklaringen van de referentiepersoon tijdens zijn asielprocedure), die met betrekking tot de bloed- en aanverwantschapsband in dit verband werden voorgelegd.

De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen neergelegd en repliceert dan ook niet op de argumenten van de verzoekende partijen.

De verzoekende partijen maken de schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 12bis, §§5 en 6 van de Vreemdelingenwet aannemelijk, alsook een schending van het gezag van gewijsde.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de minister van 8 oktober 2025 tot weigering van de afgifte van een visum worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU